

“No et torbi el fet de conèixer-te com ets”

No necessito miracles: me'n sobren amb els que hi ha a l'Escriptura. —En canvi, em fa falta el teu compliment del deure, la teva correspondència a la gràcia. (Camí, 362)

29 de març

Tornem-ho a dir, amb la paraula i amb les obres: Senyor, jo confio en Vós, en tinc prou amb la vostra providència ordinària, el vostre ajut de cada dia. No tenim perquè demanar a Déu grans miracles. Hem

de suplicar, en canvi, que augmenti la nostra fe, que il·lumini la nostra intel·ligència, que enforteixi la nostra voluntat. Jesús roman sempre amb nosaltres, i es capté sempre com qui és.

Des del començament de la meva predicació, us he previngut contra una falsa deïficació. Que no et torbi el fet de conèixer-te com ets: així, de fang. Que això no et preocupi.

Perquè tu i jo som fills de Déu -i aquesta deïficació és bona-, escollits per una crida divina des de tota l'eternitat: *el Pare ens elegí, en el Crist, abans de la creació del món, perquè siguem sants i immaculats en la seva presència*. Nosaltres, que som especialment de Déu, instruments seus malgrat la nostra pobra misèria personal, serem eficaços si no perdem el coneixement de la nostra pròpia feblesa.

Si sentiü decaïment, en experimentar
-potser d'una manera particularment
viva- la pròpia mesquinesa, és el
moment d'abandonar-se
completament, amb docilitat, a les
mans de Déu. Diuen que un dia un
captaire sortí a l'encontre
d'Alexandre el Gran i li demanà una
almoïna. Alexandre es deturà i va
manar que el fessin senyor de cinc
ciutats. El pobre, confós i atordit, va
exclamar: jo no demanava tant! I
Alexandre contestà: has demanat
com qui ets i jo dono com qui sóc. (És
Crist que passa, 160)